

CRÒNIQUES DE HUMVAR (II) La guerra dels fiords

Un relat de: [Gerhidt](#)

Una de les primeres conseqüències de la migració dels humvardians cap al nord va ser el desenvolupament d'un nou model de vaixell bastant diferent a l'emprat pels seus cosins del sud. Mentre els vikings o els saxons jugaven amb els seus drakkars i els seus snekkjas, a Humvar aviat van haver de centrar-se en la protecció dels tripulants, principalment pels enemics que van trobar-se a l'arribar a Narvik. D'entrada, tot el nord d'Escandinàvia havia estat territori dels gegants, com a mínim des de la desaparició definitiva de les darreres comunitats neandertals. Tot i que la majoria d'estudis recents asseguren que els neandertals van acabar aparellant-se amb els homo sapiens moderns, motiu pel qual tots els humans actuals tindriem un percentatge d'ascendència d'aquesta espècie, els guardians de la història han pogut saber que, en realitat, els neandertals van ser aniquilats durant una guerra contra una aliança forjada entre els gegants, que en aquella època vivien al Cercle Polar Àrtic, i els sapiens sapiens, els nostres avantpassats, que aleshores estaven establerts a l'Àfrica septentrional i al Proxim Orient. Evidentment, és molt difícil establir una cronologia precisa sobre quan van passar aquests fets, tant per la distància en el temps com pel poc interès mostrat al llarg de la història per preservar aquests esdeveniments, però el què sembla clar és que els neandertals van ser massacrats i esborrats de la Terra.

Així doncs, des d'aquesta aliança, els gegants i els sapiens que vivien més al nord van establir uns límits entre els dos territoris, definint-se amb el pas del temps una espècie de guerra freda entre les dues espècies. Tot i que oficialment estaven en pau, sempre hi havia algun gamarús que pensava que un ullal de gegant quedaria bé a l'entrada de casa seva, o apareixia qualcun gegant que considerava divertit menjar-se un poble de pescadors de l'illa de Gotland. Tot i això va canviar, evidentment, quan el poble de Lârth es va establir al fiord de Narvik, situat ja en territori gegant.

Els historiadors i les historiadores encara debaten si els humvardians tenien coneixement de que aquell territori pertanyia al regne gegant o si, fins i tot, desconeixien l'existència mateixa d'aquests éssers. No és segur (cap evidència arqueològica ho ha pogut demostrar) si Humvar ja va ser dissenyada com una fortalesa contra els membres de la casa de Gurgul (nom que rebien els gegants en aquella època, per ser Gurgul llur rei), o si les defenses que mostren les seves muralles van ser un afegit posterior. El què si que es pot afirmar és que els seus vaixells van ser modificats per fer front als atacs dels gegants.

Els primers vaixells que van arribar a Humvar, provinents del sud, eren força similars als emprats pels vikings en èpoques posteriors, però aviat van reforçar-ne el casc i les defenses. A més, es va afegir tot un seguit de proteccions de fusta per prevenir els atacs dels ferotges virots que llançaven els gegants. Addicionalment, es va dotar la proa de les naus d'uns mascarons acabats amb puntes de ferro, similars als que apareixerien segles més tard al Mediterrani; i a la popa de castells dissenyats per encabir una trentena d'arquers.

No podem afirmar qui va iniciar les hostilitats, tot i que és probable que els gegants fossin els primers en atacar; s'ha de tenir en compte que aquell era el seu territori des de feia mil·lennis. El què si sabem a data d'avui és que, poc després de l'arribada dels humvardians, es va iniciar un conflicte que va acabar essent conegut com la guerra dels fiords.

La guerra dels fiords va tenir lloc durant prop de deu anys, i va suposar la quasi aniquilació de tot el poble de Humvar. En un primer moment, els gegants van utilitzar la seva superioritat numèrica i física per assaltar constantment l'assentament humvardià, la nova metròpoli que havia de suposar el salvament dels seguidors de Lârth. Amb el pas dels mesos, però, els humans van desenvolupar els nous vaixells dels què parlàvem, aconseguint allunyar el conflicte de Humvar i estenent-lo pels fiords situats més al nord, atacant els poblats costaners dels gegants, que estaven molt mal defensats. Aquesta falta de previsió dels gegants pot semblar absurda, però no ens enganyem: qui està tant sonat com per atacar un poble ple de gegants, per petit que sigui. Tot i que Humvar ja no patia els atacs dels gegants, més preocupats ara per fer front a la nova flota enemiga, la despesa militar, juntament amb les baixes en homes i dones que suposava l'esforç bèl·lic, va acabar afectant la capacitat dels Lâardites per aconseguir recursos que asseguressin la seva subsistència. Això va provocar que, poc a poc, els gegants s'imposessin de nou als exèrcits de Humvar, i la capital va estar a punt de caure un altre cop després d'un setge sagnant. Tot i que els humvardites dominaven els mars, els gegants eren els amos de la terra, i això poc a poc estava decantant el desenllaç de la guerra en favor dels segons.

Finalment, però, la sort es va aliar amb els (pocs) habitants de Humvar, ja que un nou mal va aparèixer al regne dels gegants, provocant que aquests es veiessin obligats a revaluar les seves accions. Després de gairebé deu anys de conflictes, una trentena de dracs de gel van devastar el nord d'Escandinàvia, assolant pobles i ciutats gegants, a més de destruir gairebé la totalitat de la flota humvardiana. Davant d'aquest nou perill Gurgul, patint per la seva sort, va decidir pactar una treva amb Humvar, permeten així als humans estalviar-se la seva aniquilació. Tot i així, va exigir als humvardians que abandonessin el seu territori, provocant d'aquesta manera la segona migració dels Lâardites.